

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **B. V.**, zastoupený JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem se sídlem Sladkovského 13, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2013, č. j. 10 A 39/2012 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Ladislava Koženého **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doplněnou prostřednictvím ustanoveného zástupce se žalobce domáhal, aby Městský soud v Praze vydal tento rozsudek: „1. Žalovaný je povinen vydat ve věci vedené žalovaným pod č.j.: KM-186-5/OPO-DR-2007, Krajským ředitelstvím PČR Středočeského kraje pod 1.PSC-29/St.-99, -012.PSC-79/Str.-9910, 3. PSC-107/Str.-00, 4.PSC-143/St.-00, 5.PSC-194/St.-00, 6.PSC-196/St.-00, 7.PSC-203/St.-00, 8.PSC-222/St.-00, 9.PSC-255/St.-00, PSC-82/St.-2001, PSC-85/St.-2001, PSC-97/St.-2001, PSC-98/St.-2001, PSC-126/St.-2001, PSC-169/St.-2001, PSC-77/SKS-St.-2002, PSC-112/SKS-St.-2002, PSC-186/SKS-ST-2002, PSC-192-SKS-STR-2002, PSC-213-SKS-STR-2002, PSC-224-SKS-STR-2002, PSC-175-

SKS-STR.54-2003, PSC-242-SKS-STR.-75-2003, PSC-268-SKS-STR.-84-2003, PSC-300-SKS-STR.-99-2003, PSC-463-SKS-STR.-156-2003, PSC-473-SKS-STR.-159-2003, PSC-533-SKS-STR.-178-2003, PSC-346/SKS-106-04, PSC-31/SKS-Str.-5-05, PSC-61/SKS-Str.-17-05, PSC 668/SKS-Str.-197/2004, KRPS-154170-7/ČJ-2009-019001-S-KH, KRPS-154170-7/čj-2009-S-KH, 2. Okresním ředitelstvím PČR Kutná Hora pod č. j.: ORKH-3066/ČJ-57-ST-2007, ORKH-12/SKS-ST-2004, ORKH-13/SKS-ST-2004, ORKH-17/SKS-ST-2004, ORKH-20/SKS-ST-2004, ORKH-26/SKS-ST-2004, ORKH-27/SKS-ST-2004ORK, ORKH-28/SKS-ST-2004, ORKH-36/SKS-ST-2004, ORKH-37/SKS-ST-2004, ORKH-40/SKS-ST-2004, ORKH-1/SKS-ST-2005, ORKH-6175/ČJ-ST-57-2005, ORKH-10694/ČJ-57-ST-2006, ORKH-11402/ČJ-57-ST-2006, ORKH-1667/ČJ-57-ST-2004, ORKH-2359/ČJ-57-ST-2007, ORKH-10694/ČJ-57-ST-2007, ORKH-1974/ČJ-57-ST-2007, ORKH-4794/ČJ-57-ST-2007, ORKH-3066/ČJ-57-ST-2007, ORKH-43254/ČJ-57-ST-2007, ORKH-3066/ČJ-57-STR-2007, ORKH 704/1-2004 + ORKH 754/05, ORKH6511-3/9 2008-7, rozhodnutí ve věci samé do pěti (5) dnů od právní moci rozhodnutí.“ V žalobě a v následném doplnění žaloby žalobce uváděl, že se dožadoval možnosti nahlédnout do výše uvedených spisů, avšak nebylo mu vyhověno.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 2. 2013, č. j. 10 A 39/2012 - 41, žalobu odmítl (výrok I.), a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a přiznal ustanovenému zástupci odměnu za zastupování žalobce (výrok III.). Městský soud konstatoval, že se žalobce domáhal (ochrany proti) nečinnosti ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. KM-186-5/OPO-DR-2007. Předložil ovšem jedinou listinu, která se týká tohoto řízení, a to sdělení žalovaného k žádosti o informaci ze dne 16. 8. 2007. Ze sdělení ovšem nevyplývá, že by se žalobce domáhal nahlížení do spisů, jak tvrdil. Dále soud konstatoval, že i po doplnění postrádá žaloba vyličení rozhodujících skutečností, žalobce neuvedl, v čem spočívá nečinnost žalovaného a kdy uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí. Pokud jde o posouzení včasnosti žaloby, posledním úkonem žalovaného ve věci bylo dle listin předložených žalobcem sdělení ze dne 16. 8. 2007, č. j. KM-186-5/OPO-DR-2007. Žalobce podal žalobu dne 14. 12. 2011, to znamená, že byla podána opožděně. Městský soud tedy žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dále soud uvedl, že z listin předložených žalobcem nevyplývá, že by žalobce bezvysledně vyčerpал prostředky k ochraně proti nečinnosti. Listiny, na něž žalobce odkazoval, se nevztahují k řízení vedenému pod sp. zn. KM-186-5/OPO-DR-2007. Městský soud proto odmítl žalobu i podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti výroku I. a II. usnesení městského soudu kasační stížnost odkazující na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že městský soud mylně uvedl, že se domáhal ochrany proti nečinnosti ve věci vedené žalovaným pouze pod sp. zn. KM-186-5/OPO-DR-2007 a že ze sdělení žalovaného ze dne 16. 8. 2007 nevyplývá nic o tom, že by požadoval umožnění nahlédnout do spisů. Dále podle stěžovatele není pravdou, že žaloba postrádá vyličení rozhodujících skutečností, konkrétně v čem spočívá nečinnost žalovaného a kdy uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí. Pravdou není ani to, že z předložených listin ani tvrzení stěžovatele nevyplývá, že bezvysledně vyčerpал prostředky ochrany proti nečinnosti žalovaného. Předložené listiny, o kterých stěžovatel tvrdil v doplnění žaloby, že dokládají vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti, se vztahují k předmětnému řízení.

pokračování

Pokud městský soud však dospěl k tomuto závěru, mělo být řízení přerušeno a stěžovatel vyzván k podání takového návrhu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným usnesením městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení městského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud přitom není vázán tím, pod které konkrétní důvody stěžovatel podřadí uplatněné stížní námitky. Podřadil-li tedy v daném případě stěžovatel uplatněné stížní námitky nesprávně pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., není tím Nejvyšší správní soud vázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Pokud jde o stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti, lze konstatovat, že stěžovatel formuloval všechny své stížní námitky velmi obecně. Omezil se v podstatě pouze na popírání závěrů městského soudu, aniž by však uvedl vlastní úvahy a vymezil skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti usnesení o odmítnutí žaloby. Přezkum důvodnosti takto formulovaných námitek tak nutně zůstává jen v obecné rovině, neboť čím je žalobní bod či kasační námitka obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není úlohou Nejvyššího správního soudu, aby, vyjma důvodů, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), za stěžovatele spekulativně domýšlel argumenty či vybíral skutečnosti, které kasační stížnost podporují (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikované pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

Stěžovatel v první řadě brojí proti závěru městského soudu, podle něhož žaloba postrádá vyličení rozhodujících skutečností [§ 80 odst. 3 písm. b) s. ř. s.], zejména tvrzení o tom, v čem spočívá nečinnost žalovaného, a údaj o tom, kdy uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí.

Z obsahu podané žaloby, jakož i z jejího doplnění je již na první pohled zjevné, že tvrzení, o něž stěžovatel žalobu opírá, obsahují natolik závažné nedostatky a rozpory,

že městský soud žalobu v této podobě nemohl projednat a rozhodnout o věci samé. V první řadě není z žaloby ani z jejího doplnění zřejmé, v jaké konkrétní věci se stěžovatel domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu. V žalobě ze dne 12. 12. 2011 stěžovatel na jednu stranu uvedl, že podáním ze dne 17. 9. 2005 požádal Policejní prezidium ČR podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) o umožnění studia spisů, které se týkají jeho osoby. Dále však v doplnění žaloby uvedl, že vedle žalovaného (tj. Ministerstva vnitra) žádal v rozmezí let 2007 – 2012 o nahlédnutí do předmětných spisů různými podáními i Krajské ředitelství PČR Středočeského kraje, Okresní ředitelství PČR Kutná Hora, ministra vnitra a Inspekci ministra vnitra. Dále poukázal i na sdělení žalovaného ze dne 16. 8. 2007, č. j. KM-186-5/OPO-DR-2007, které se však týkalo zcela odlišné žádosti o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou stěžovatel podal dne 31. 7. 2005 a v níž se domáhal pouze předložení některých spisů vedených žalovaným, nikoliv však spisů, jejichž zpřístupnění se domáhal touto žalobou. Jakkoliv tedy stěžovatel odkázal v průběhu řízení před městským soudem na velké množství podání, se kterými se obracel na žalovaného a různé orgány Policie ČR, není vůbec zřejmé, které konkrétní žádosti (či kterých konkrétních žádostí) se žaloba týká.

Dále není zřejmé, v kterém řízení či podle kterého právního předpisu stěžovatel vůbec žádal správní orgány o nahlížení do spisů, případně o poskytnutí informací. Opakovaně sice uváděl, že se domáhá možnosti nahlédnout do spisů vedených orgány Policie České republiky, neupřesnil však, na základě jakého předpisu mu má být umožněno nahlédnutí do spisů. Pokud by se mělo jednat o nahlédnutí v režimu trestního řádu, nebyly by soudy rozhodující ve správním soudnictví k poskytnutí právní ochrany v takovém případě vůbec věcně příslušné. Zároveň však stěžovatel v žalobě poukázal na dvě různé žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. První žádost ze dne 17. 9. 2005 se sice týkala spisů vedených orgány PČR ve věcech stěžovatele, ovšem tato žádost byla podána u Policejního prezidia ČR, nikoliv u žalovaného. Stěžovatel neozřejmil, proč by o takové žádosti měl rozhodovat žalovaný či proč by měl žalovaný vůbec v uvedené věci povinnost rozhodnout; z podání stěžovatele není ani patrné, že by se stěžovatel domáhal vydání odvolacího rozhodnutí žalovaného v uvedené věci. Naopak, druhá žádost ze dne 31. 7. 2005 byla sice podána u žalovaného, netýkala se ovšem spisů, jejichž zpřístupnění se stěžovatel podanou žalobou domáhal. Navíc, pokud se mělo jednat o žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, pak je třeba upozornit na skutečnost, že podle tohoto zákona povinné subjekty neposkytují informace tak, že umožní žadateli nahlédnutí do spisu, nýbrž přímo poskytnou danou informaci žadateli v příslušném formátu, tj. nejčastěji v písemné či elektronické formě (např. tedy kopie listin obsažených ve spisu – viz § 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Žaloba i její doplnění postrádají nad rámec pouhého výčtu ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím jakoukoliv argumentaci ohledně právních předpisů, na jejichž základě má být žalovanému uložena povinnost rozhodnout o povinnosti orgánů Policie ČR umožnit stěžovateli nahlédnutí do spisů. Kvůli uvedeným rozporům obsaženým v žalobě a v jejím doplnění tedy není zřejmé, zda se žaloba týká některé ze žádostí o poskytnutí informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím anebo zda stěžovatel žádal o nahlédnutí do spisu podle trestního řádu, správního řádu či jiných zvláštních předpisů.

pokračování

V neposlední řadě je třeba poukázat také na rozpor mezi tvrzením, jež stěžovatel uvedl v žalobě, a samotným žalobním návrhem. Stěžovatel totiž na jednu stranu uvedl, že se domáhá, aby žalovaný vydal rozhodnutí, jímž by uložil Krajskému ředitelství PČR Středočeského kraje a Okresnímu ředitelství PČR povinnost umožnit stěžovateli nahlédnout do spisů, které označil. V této souvislosti je však třeba konstatovat, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se lze domáhat pouze toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), nikoliv toho, aby soud uložil správnímu orgánu, aby vydal rozhodnutí, jímž by tento správní orgán jinému subjektu uložil umožnit žalobci nahlédnutí do spisu. V samotném žalobním návrhu (petitu) naproti tomu již stěžovatel navrhl, aby městský soud uložil žalovanému v označených věcech vydat rozhodnutí ve věci samé. V tomto směru ovšem žaloba postrádá, jak již bylo řečeno, jakékoliv tvrzení o tom, z jakého důvodu by měl žalovaný, tj. Ministerstvo vnitra rozhodovat ve věcech vedených orgány Policie ČR.

Jak vyplývá z obsahu spisu městského soudu, městský soud zcela správně vyzval stěžovatele usnesením ze dne 13. 3. 2012, č. j. 10 A 39/2012 – 9, k odstranění nedostatků žaloby tak, aby stěžovatel mj. vylicil rozhodující skutečnosti, o které žalobu opírá, sdělil, zda vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, a uvedl, na základě jakého ustanovení a kterého právního předpisu dovozuje povinnost žalovaného vydat v této věci rozhodnutí. Žalobu doplnil za stěžovatele ustanovený zástupce z řad advokátů, a to podáním ze dne 3. 7. 2012. Jak však vyplývá z již uvedeného, i přes doplnění nedostatky žaloby nadále bránily projednání a rozhodnutí věci. Za daného stavu tedy byly splněny podmínky k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s.

Pokud jde o další stěžovatelem uplatněné stížní námitky, které se týkají závěrů městského soudu o opožděnosti podané žaloby a neuplatnění prostředků ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, je třeba konstatovat, že závěry městského soudu jsou v daném případě předčasné. Stěžovateli se v průběhu řízení před městským soudem nepodařilo vylicit rozhodné skutečnosti, jež by umožnily soudu posoudit mj. to, zda jsou splněny veškeré podmínky řízení o žalobě proti tvrzené nečinnosti žalovaného. Tento nedostatek nebyl odstraněn ani na základě výzvy k doplnění žaloby. V tomto směru je tak třeba závěry městského soudu korigovat, neboť není zřejmé, v jaké konkrétní věci se stěžovatel domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a nelze za daného stavu učinit jakýkoliv závěr ohledně případné opožděnosti žaloby či využití prostředků ochrany proti nečinnosti. Jelikož však byl stěžovatel řádně vyzván k odstranění nedostatků žaloby, jdou následky nesplnění, resp. nedostatečného splnění této výzvy plně k jeho tíži.

Nejvyšší správní soud tedy závěrem shrnuje, že i přes uvedené nesprávné dílčí závěry samotný výrok rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby, jakož i část jeho odůvodnění založená na závěru o nedostatečném odstranění vad žaloby, ob stojí. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný měl ve věci úspěch, nicméně žádné náklady mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí hotové výdaje ustanoveného zástupce a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud přiznal odměnu ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2013, náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a dále částku připadající na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. října 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu